

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
КЕРІВНИХ КАДРІВ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ

«ЗАТВЕРДЖЕНО»

Голова приймальної комісії

В.І. Чернець ректор, професор
В.І. Чернець

2017 р.

ПРОГРАМА
вступного випробування
за спеціальністю «Сценічне мистецтво»
для здобувачів освітнього ступеня «магістр»
на основі освітнього рівня «бакалавр»
(освітньо-кваліфікаційного рівня «спеціаліст»)

Ухвалено на засіданні приймальної комісії
від «15» Березня 2017 р. протокол № 3

Київ – 2017

В.І. Чернець

Програма вступного випробування зі спеціальності «Сценічне мистецтво» для здобуття освітнього ступеня «магістр» на базі диплому «бакалавр» та «спеціаліст» / Укладачі: Грищенко В.І., Кратко Ю.В. – К.: НАКККіМ, 2017.

Програма вступного випробування призначена для абітурієнтів, які мають базову вищу освіту (диплом «бакалавр» або «спеціаліст») і вступають до Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв та відокремлених структурних підрозділів для здобуття освітнього ступеня «магістр» спеціальності 026 «Сценічне мистецтво», спеціалізації «Режисура», «Акторська майстерність» та «Звукорежисура».

Програма містить пояснювальну записку, програми навчальних дисциплін, орієнтовна тематика тестових завдань, список рекомендованої літератури та критерії оцінювання знань абітурієнтів.

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

до спеціалізації «Режисура»

Вступне випробування для здобуття освітнього ступеня «магістр» (на основі освітнього рівня «бакалавр» або освітньо-кваліфікаційного рівня спеціаліст «спеціаліст» спеціальності «Сценічне мистецтво») передбачає тестові завдання.

Зміст тестових завдань включає питання з наступних дисциплін: «Режисура», «Історія музики», «Історія кіно». «Історія та теорія видовищ і масових свят», та «Сценарна майстерність».

Абітурієнтам пропонуються 100 тестових запитань; кожен тест має декілька варіантів рекомендованих відповідей, правильною з яких є одна або декілька варіантів. Критерії оцінювання за 200 бальною шкалою (від 100 до 200 балів).

На виконання тестових завдань абітурієнтам надається **2** години.

Для того, щоб правильно відповісти на всі тестові питання абітурієнт повинен володіти знаннями з теорії, історії і практики театральнo-видовищної галузі, історії вітчизняного та світового мистецтва, теоретичних і практичних аспектів режисури та сценарної майстерності.

В програмі наведені орієнтовна тематика тестових завдань і список рекомендованої літератури, з якими абітурієнт може ознайомитись в бібліотеках, зокрема в науковій бібліотеці **НАКККІМ** (<http://nakkkim.edu.ua>).

ПРОГРАМА НАВЧАЛЬНИХ ДИСЦИПЛІН

Режисура

Основні напрями розвитку естрадного мистецтва, особливості акторської і режисерської творчості на естраді.

Синтетична природа мистецтва театру та естради. Режисер, його роль і значення у творчому процесі. Режисер – художній керівник, педагог і організатор Режисерський задум і його втілення. Головна ідейна концепція твору і вибір виражальних засобів.. Дія як основний виражальний засіб театрального та естрадного мистецтва. Відбір дій, їх логічна послідовність, втілення основної ідеї в наскрізній дії вистави. “Відчуття правди” і “відчуття форми” в теоретичних узагальненнях Є.Б. Вахтангова.

К.С. Станіславський, В.І. Немирович-Данченко про школу переживання і школу уявлення. Вчення К.С. Станіславського про дві перспективи.

Принципи роботи режисера естради з актором. Артист естради як головна творча постать естрадного номера і естрадного дійства. Робота режисера з драматургом. Режисер – співавтор драматурга. Задум сценарію, визначення його ідеї, основних сюжетних колізій, кульмінації, розв'язки. Робота над етюдами зі складнішими психологічними завданнями і ускладненим подієвим рядом; активне залучення словесної дії та допоміжних засобів виразності (музики, світла, шумів, озвучення, пластики, елементів танцю, пантоміми).

Історія музики

Естетичні погляди енциклопедистів та їх вплив на розвиток художньої культури XVIII ст. Оперний театр в Італії: ідейно-художня криза опери-серія, народження й розвиток опери-буф. Народження та розвиток опери в Італії

(Флоренція, Венеція, Рим, Неаполь). К.Монтеверді. Опера у Франції. Ф.Б.Люлі. Доля опери в Англії. Г.Перселл.

Романтизм у музиці (новизна ідейно-образного змісту, оновлення жанрів і композиційних принципів, збагачення виражальних засобів). Роль мініатюри, великої одночастинної форми, нове трактування циклу. Зв'язок романтизму в музиці, літературі, поезії, театрі, живописі.

Місце оперного жанру в естетичних поглядах романтиків. Періодизація розвитку німецької романтичної опери в першій половині XVIII ст. Основні риси німецької романтичної опери, її опора на національні традиції. *Ернст Гофман* як основоположник німецької романтичної опери. *Карл Марія Вебер* (1786–1826): оперна творчість

Нові концепції в західноєвропейській філософії та естетиці кінця XIX–початку XX ст. (ніцшеанство, інтуїтивізм, фрейдизм, позитивізм). Характеристика модернізму, його роль у розвитку музичної культури. Музичний імпресіонізм Франції: його зв'язок з імпресіоністським живописом, символістською поезією, з деякими тенденціями пізнього романтизму.

Рубіж XIX–XX століть – завершення процесу освоєння російськими музикантами традицій, стилів і жанрів європейської культури. Роль Петербурзької та Московської консерваторій у становленні музичної освіти та виконавської школи. Розвиток російського оперного й балетного мистецтва. Стильове розмаїття “Срібного століття” російського мистецтва – тенденції імпресіонізму, символізму, експресіонізму.

Історія кіно

Науково-технічні та соціально-культурні передумови виникнення кіно. Початковий період розвитку кінематографа Франції. «Люм'єрівська та «Мельєсівська» лінія розвитку. Творче змагання натуралістичної школи та «Фільм Д'Ар». Популярні серії фільмів «Битви життя», «Пригодницькі кіноромани», «Сцени жорстокого життя».

Криза національного фільмовиробництва після Першої Світової війни. Л.Деллюк, його громадська й творча діяльність. Група «Авангард» та її боротьба за нову кіновирозність. Вплив сюрреалізму, дадаїзму, кубізму на творчість провідних майстрів французького кіно (Ж.Дюлак, Ж.Епштейн, Д.Бунюель, Р.Клер ін.). Реалістичні тенденції в кіно Франції кінця 1920-х років.

Поява та становлення кіно в дореволюційній Росії. Перший російський ігровий фільм «Понизовая вольница». Діяльність О.Дранкова та О.Ханжонкова. Основні риси творчості фундаторів російського кінематографа Я.Протазанова, В.Гардіна, П.Чардиніна.

Творчі відкриття Л.Кулешова, Д.Вертова, В.Пудовкіна. Творча діяльність ФЕКС. Ранні фільми С.Ейзенштейна і система монтажу атракціонів.

Піонери кінозйомок в Україні: Й.Тимченко, А.Федецький. Підприємницька діяльність Д.Сахненка. Налагодження вітчизняного фільмовиробництва і прокату. Соціокультурні особливості першого етапу історії української кінематографії (1896–1917 роки).

Вплив революційних подій 1917-1918 років на кінематографічне життя України. Націоналізація кінопромисловості та кінопрокату. Провідна роль кінохроніки. Агітфільми, художньо-ігрові фільми. Загальна характеристика фільмів виробництва Києва та Одеси в 1919-1920 роки.

Українське кіно другої половини 1920-х років – становлення національно-культурного феномена. Фільми Л.Курбаса як спроба інтеграції в кіно досвіду театрального авангарду. Художні здобутки кінострічок Г.Стабового, Г.Тасіна. Експерименти в галузі кінопластики І.Кавалерідзе.

Початок творчого шляху О.Довженка. Трилогія шедеврів – «Звенигора», «Арсенал», «Земля».

Історія та теорія видовищ і масових свят

Поняття “масове свято”. Свято – багатофункціональне суспільне явище, яке відображає життя кожної людини й суспільства в цілому. Громадський публічний характер свята, що проводиться в різних масштабах (світу, континенту, держави, адміністративної чи етнографічної одиниці, виробничого чи навчального колективу). Свято – важлива комплексна форма культурно-освітньої діяльності, урочисте ознаменування тих чи інших пам’ятних історичних подій у житті людей.

Поняття “обряд” і сукупність встановлених звичаєм дій людей, пов’язаних суспільними або побутовими традиціями. Обряди як соціально-культурні дії людей, які викликає святкова ситуація. Первісні обрядові дійства як основа виникнення традиційних свят. Традиція як сукупність елементів соціальної й культурної спадщини, що передаються від покоління до покоління в суспільстві впродовж тривалого часу. Звичаєва культура в структурі прадавніх слов’янських свят. Звичаї як сукупність правил поведінки людей, що склались у процесі їхнього співжиття, увійшли в звичку, побут, свідомість. Культ природи та стихій у прадавніх святах. Земля, вода, вогонь як предмети поклоніння давніх слов’ян.

Традиції святкування Різдва в країнах Східної та Західної Європи. Обрядова трапеза, обхід будинків з привітаннями, гадання, процесії ряджених. Особливості проведення календарно-побутових свят східноєвропейськими державами.

Зародження та розвиток європейських пісенних свят. Особливості влаштування свят пісні в Австрії, Німеччині, Швейцарії. Соціальна діяльність як основа свят співу в країнах Балтії. Масовий характер та особлива урочистість свята моря, традиційних календарних свят Прибалтійських держав (ліго, іонінес, кучос, ін.). Традиційні форми та організаційні засади проведення календарних свят в країнах Скандинавії. Свято святої Бригітти.

Сценарна майстерність

Поняття драматургії масових театралізованих художніх форм; світлової, музичної драматургії; сценографії. Види документального матеріалу в сценарії. Подія, факт, явище – основа драматургії масових художніх заходів. Художня обробка документів – образність, типізація, символіка, алегорія, метафора. Слово, його різновиди в театралізованих формах.

Комплексність масових художніх форм. Активізація глядача.

Визначення понять – тема, ідея, конфлікт; номер, епізод в драматургії дійства. Поєднання інформаційно-логічної та художньо-емоційної ліній, їх співвідношення в сценарному матеріалі. Визначення жанру. Відповідність форми й змісту заходу. Логічний розвиток теми – відтворення життєвих явищ, низки подій.

Конфлікт – “рухома пружина” дійства. Ідея – основний висновок змісту.

Номер, епізод (блок) – одиниці сценічної інформації, зв'язок документа, художнього номера, епізоду в драматургії дійства.

Драматургічний хід – художньо-образне рішення сценарію, засіб обробки фактичного матеріалу. Сценічний хід – засіб поєднання елементів епізоду, окремих епізодів між собою, організація художнього, публіцистичного й докумен-тального матеріалів.

Режисерський хід – візуально-тональний прийом, постановочний спосіб організації матеріалу в сценічному часі й просторі.

Засоби ідейно-емоційної виразності – види й жанри мистецтв; прийоми – алегорія, метафора, гіпербола, символіка.

Приклади тестових завдань

1. Хто такі гістріони?

а) драматичні актори;

- б) циркові акробати;
- в) співаки.

2. Як виник фарс?

- а) як самостійний вид театрального мистецтва;
- б) як додаток до іншої вистави;
- в) як вставка між діями у виставі.

3. Що таке «лацці» в італійській комедії дельарте?

- а) монолог;
- б) сценічний трюк;
- в) театральний жарт.

4. На початку XVIII ст. з'являється новий тип опери на побутові сюжети з елементами сатири і комізму, з широким використанням народної мелодики. Яку назву отримала ця опера в Італії?

- а) моно- опера;
- б) опера-серія;
- в) опера-буффа.

5. Автором світових шедеврів «Аве Марія», «Форель», «Баркарола» є:

- а) Франц Шуберт;
- б) Людвіг ван Бетховен;
- в) Ференц Ліст;

6. В 1752 році у Відні відбулася прем'єра першої реформаторської опери «Орфей». Хто був її автором?

- а) Вольфганг Амадей Моцарт;
- б) Людвіг ван Бетховен;
- в) Кристоф Вільгельм Глюк.

7. Поняття сценарію – це:

- а) хронологічне викладення подій;
- б) засіб підвищення активності учасників;
- в) синтез праці драматурга, режисера, художника, композитора.

8. Сценарій програмує:

- а) психолого – педагогічний вплив на учасників;
- б) зміни програм телебачення;
- в) агітаційне навантаження і виховну мету.

РЕКОМЕНДОВАНА ЛІТЕРАТУРА

Історія театру

1. Акимов М. Театральное наследие. Т 2 / М. Акимов. – Л. : Искусство, 1978. – 295 с.
2. Акторська майстерність корифеїв / упоряд. І. О. Волошина. – К. : Мистецтво. – 1973. – 183 с.
3. Бахтин М. Творчество Франсуа Рабле и народная культура средневековья и Ренессанса / М. Бахтин. – М., 1989. – 454 с.
1. Бобошко Ю. М. Режисер Лесь Курбас / Ю. М. Бобошко. – К. : Мистецтво, 1987. – 197 с. Брабич В. Зрелища древнього мира / В. Брабич, Г. Плетнева. – Ленінград : Искусство, 1977. – 80 с.
2. Василько В. В. Микола Садовський та його театр / В. В. Василько. – К., 1962. – 196 с.
3. Волошин І. О. Джерела народного театру на Україні / І. О. Волошин. – К., 1960. – 227 с.
4. Головня В. История античного театра / В Головня. – М. Искусство, 1972. – 400 с.
5. Данчук Л. І. Героїка на українській сцені / Л. І. Данчук. – К. : ДАКККіМ, 1999. – 186 с.
6. Даркевич В. Народная культура Средневековья. Светская праздничная жизнь в искусстве IX–XVI вв. / В. Даркевич – М. : Наука, 1988. – 344 с.
7. Державин К. Театр французской революции: 1789–1799 / К. Державин. – Ленинград : Гослитиздат, 1937. – 322 с.
8. Дурилін С. М. Марія Заньковецька, життя і творчість / С. М. Дурилін. – К. : Мистецтво, 1955. – 520 с.
9. Дятчук В. В. Український тлумачний словник театральної лексики / В. В. Дятчук, Л. І. Барабан. – К. : Просвіта, 2000. – 140 с.
10. Єсипенко Р. М. Український театр: сторінки історії / Р. М. Єсипенко. – К. : ДАКККіМ, 2004. – 26 с.
11. Клековкін О. Містерія у генезі театральних форм і сценічних жанрів / О. Клековкін. – К., 2001. – 256 с.
12. Маска и маскарад в русской культуре XVIII – XX веков / отв. ред. Е. Струтинская. – М. : ГИИ, 2000. – 338 с.
13. Поплавский В. Культура триумфа и триумфальные арки Древнего Рима / В. Поплавский. – М. : Наука, 2000. – 436 с
14. Садовський М. Мої театральні згадки / М. Садовський. – К., 1956. – 204 с.

15. Український драматичний театр : в 2 т. Т. 1. – К. : Наукова думка, 1967. – 519 с.

4. Щепкин М. С. Жизнь и творчество : в 2 т. / М. С. Щепкин. – М. : Искусство, 1984.

Історія та теорія видовищ і масових свят

1. Алексеев-Яковлев А. Я. Русские народные гуляния / А. Я. Алексеев-Яковлев. – Л. : Искусство, 1948. – 172 с.

2. Белкин А. А. Русские скоморохи / А. А. Белкин. – М. : Наука, 1975. – 194 с.

3. Брабич В. Зрелища древнього мира / В. Брабич, Т. Плетнева. – Л. : Искусство, 1971. – 79 с.

4. Воропай О. Звичаї нашого народу: Етнографічний нарис / О. Воропай. – К. : Оберіг, 1993. – 590 с.

5. Генкин Д. М. Массовые праздники / Д. М. Генкин. – М.: Просвещение, 1975. – 140 с.

6. Канович А. Театрализованные праздники и обряды в СССР / А. Канович. – М. : Высшая школа, 1990. – 208 с.

7. Килимник С. Український рік у народних звичаях в історичному освітленні: у 3 кн., 6 т. / С. Килимник. – К. : Обереги, 1994.

8. Массовые праздники и зрелища / сост. В. Н. Глан. – М. : Искусство, 1984. – 327 с.

9. Мухарский Д. О. Свято - моя професія / Д. О. Мухарский. – К. : Київська правда, 2009. – 264 с.

10. Обертинська Л. П. Історія масових свят / Л. П. Обертинська. – К. : ДАКККіМ, 1999. – 128 с.

11. Парандовський Я. Міфологія / Я. Парандовський. – К. : Молодь, 1977. – 232 с.

12. Петров В. Н. Зимние праздники, игры и забавы для детей / В. Н. Петров. – М. : ТЦ Сфера, 2000. – 128 с.

13. Свята та обряди Радянської України / О. Ф. Кувеньова, О. М. Кравець. – К. : Наукова Думка, 1971. – 270 с.

14. Свята та обряди трудящих Києва / ред. Б. В. Попов. – К. : Наукова думка, 1983. – К. : Наукова думка, 1983. – 198 с.

15. Скуратівський Т. Святвечір : у 2 кн. / Т. Скуратівський. – К. : Перлина, 1994.

16. Українські свята : ілюстрований посіб. / упоряд. Л. С. Стецько. – Л. : Панорама, 2003. – 268 с.

17. Християнські зимові свята/ уклад. Є. Дісс, О. Кривич. – Донецьк : СПД ФО Сердюк В.І., 2005. – 256 с.

Історія музики

1. Галацкая В. С. Музыкальная литература зарубежных стран / В. С. Галацкая. – М., 1963 – 1970. – Вып. 1–3.
2. Гуревич Е. Л. История зарубежной музыки : популярные лекции / Е. Л. Гуревич. – М. : Академия, 2000. – 320 с.
3. Иванова І. Класична музична література XVII – першої половини XIX ст. / І. Иванова, А. Мізітова, Н. Некрасова. – К., 2003. – 306 с.
4. Історія української радянської музики /Л. Архімович та ін. – К. : Музична Україна, 1990. – 296 с.
5. Корній Л. П. Історія української музики : в 3 ч. / Л. П. Корній. – К. ; Харків ; Нью-Йорк, 1996–2001.
6. Левик Б. В. Музыкальная литература зарубежных стран / Б. В. Левик. – М., 1971–1972. – Вып. 1–5.
7. Музыкальная энциклопедия : в 6 т. / Ю. В. Келдыш. – М. : Советская энциклопедия, 1973–1982.
8. Никитина Л.Д. История русской музыки / Л. Д. Никитина. – М. : Академия, 2000. – 272 с.
9. Павлишин С. С. Зарубежная музыка XX века: Пути развития. Тенденции / С. С. Павлишин. – К. : Музична Україна, 1980. – 212 с.
10. Рапацкая Л. А. История русской музыки: От древней Руси до «серебрянного века» / Л. А. Рапацкая. – М. : ВЛАДОС, 2001. – 384 с.
11. Русская музыкальная литература / под ред. Э. Л. Фрид и др. – Л. : Музыка, 1970 – 1973. – Вып. 1–4.
12. Шреер-Ткаченко О. Я. Історія української дожовтневої музики / О. Я. Шреер-Ткаченко. – К. : Музична Україна, 1974. – 218 с.

Історія кіно

1. Вертов Д. Статьи. Дневники. Замыслы / Д. Вертов. – М. : Искусство, 1966. – 320 с.
2. Довженко О. П. Твори : в 5 т. / О. П. Довженко. – К. : Дніпро, 1964 – 1966.
3. Исаева К. М. История советского киноискусства в послевоенное время / К. М. Исаева. – М., 1992. – 75 с.
4. Історія українського радянського кіно : у 2 т. – К., 1987.
5. История советского кино : в 4 т. / ред. И. Н. Владимирцева. – М. : Искусство, 1969–1975.
6. Комаров С. История зарубежного кино. Т. I / С. Комаров. – М. : Искусство, 1965. – 548 с.

7. Корнієнко І. Півстоліття українського радянського кіно / І. Корнієнко. – К. : Мистецтво, 1970. – 228 с.
8. Корнієнко І. Про кіномистецтво : у 2 т. / І. Корнієнко. – К. : Мистецтво, 1985.
9. Кошелівець І. Про затемнені місця в біографії О. Довженка / І. Кошелівець. – К., 1964.
10. Юренев Р. Краткая история советского кино / Р. Юренев. – М. : БПСК, 1979. – 234 с.
11. Пуха Л. Г. Кінематограф і Лесь Курбас / Л. Г. Пуха. – Черкаси : Сіяч, 1999. – 107 с.
12. Роміцин А. А. Українське радянське кіномистецтво. 1941–1954 / А. А. Роміцин. – К. : АН УРСР, 1959. – 229 с.
13. Теплиц Е. История киноискусства. 1939-1945 / Е. Теплиц. – М. : Прогресс, 1974. – 314 с.

Сценарна майстерність

1. Воропай О. Звичаї нашого народу: Етнографічний нарис / О. Воропай. – К. : Оберіг, 1993. – 590 с.
2. Горбов А. С. Пишемо сценарій: поради фахівця / А. С. Горбов. – К. : Шкільний світ, 2010. – 112 с.
3. Горбов А. С. Режисура видовищно-театралізованих заходів / А. С. Горбов. – Фастів : Поліграфіст, 2004. – 264 с.
4. Житницький А. З. Драматургія масових театральних заходів : навч. посібник / А. З. Житницький. – Х. : Тимченко, 2005. – 128 с.
5. Зайцев В. П. Режисура естради та масових видовищ / В. П. Зайцев. – К. : Дакор, 2003. – 252 с.
6. Морозова Т. П. Сценарне мистецтво: навч. посібник / Т. П. Морозова. – Рівне : Зень О., 2006. – 280 с.
7. Обертинська А. П. Основи теорії драми та сценарної майстерності : навч. посібник / А. П. Обертинська. – К. : ДАКККіМ, 1999. – 140 с.
8. Туманов И. Режиссура массового представления и театрализованного концерта : учеб. пособие для институтов культуры / И. Туманов. – М. : Просвещение, 1981. – 88 с.
9. Чечетин А. И. Основы драматургии театрализованных представлений / А. И. Чечетин. – М. : Просвещение, 1984. – 208 с.
10. Чечетин А. И. Искусство театрализованных представлений / А. И. Чечетин. – М. : Советская Россия, 1988. – 136 с.

11. Шароев И. Режиссура эстрады и массовых представлений / И. Шароев. – М. : Просвещение, 1986. – 463 с.

Режиссура

1. Акимов М. Театральное наследие. Т 2 / М. Акимов – Л. : Искусство, 1978.

2. Большая книга праздников народов мира / сост. О. А. Щеглова и др. – М. : Эксмо, 2008. – 512 с.

3. Васильченко Е. В. Музыкальные культуры мира : учеб. пособие / Е. В. Васильченко. – М. : Российский у-нт Дружбы народов, 2001. – 408 с.

4. Вершковский Є. В. Режиссура массовых представлений / Є. В. Вершковский. – Л. : Просвещение, 1977. – 72 с.

5. Генкин Д. Массовые праздники и представления / Д. Генкин, А. Конович. – М. : Просвещение, 1975. – 140 с.

6. Горбов А. Постановка видовищно-театралізованих заходів / А. Горбов. – К., 2010 – 127 с.

7. Данчук Л. Азбука режисури шоу-програм : навч. посіб. / Л. Данчук. – Житомир : Полісся, 2008. – 288 с.

8. Данчук Л. І. Героїка на українській сцені / Л. І. Данчук. – К. : ДАКККіМ, 1999. – 186 с.

9. Дятчук В. В. Український тлумачний словник театральної лексики / В. В. Дятчук, Л. І. Барабан. – К. : Просвіта, 2000. – 140 с.

10. Єсипенко Р. М. Український театр: сторінки історії / Р. М. Єсипенко. – К. : ДАККККіМ, 2004. – 26 с.

11. Житницький А. З. Драматургія масових театралізованих заходів : навч. посіб. / А. З. Житницький. – Х. : Тимченко, 2005. – 128 с.

12. Зайцев В. Режиссура естради та масових видовищ / В. Зайцев. – К. : Дакор, 2003. – 304 с.

13. Луначарский А. В. О театре и драматургии. Т. 1 / А. В. Луначарский. – М., 1958.

14. Нечаєнко Т. В. Традиції та новаторство українського сонета як виду віршованої мови та принципи роботи над його сценічним втіленням : метод. рекомендації / Т. В. Нечаєнко. – К. : ДАКККіМ, 2001. – 27 с.

15. Обертинська А. П. Основи режисури масових вистав : навч. посіб. / А. П. Обертинська, Л. Ф. Голубцова. – К. : ДАКККіМ, 2002. – 87 с.

16. Сучасні методи театралізації масових видовищ та свят. Творчі пошуки у прикладах : Навч.-метод. посібник / О. П. Кужельний. – К. : НАКККіМ, 2010.

17. Туманов Й. О. Режиссура масового праздника и театралізованного концерта / Й. О. Туманов. – М. : Просвещение, 1976. – 27 с.

18. Чечётин А. И. Основы драматургии театралізованных представлений : учебник / А. И. Чечётин. – М. : Просвещение 1981. – 192 с.

19. Шарварко Б. Г. Режиссура театралізованого масового дійства : навч.-метод. посіб. / Б. Г. Шарварко. – К. : ДАКККіМ, 2004. – 123 с.

20. Шароев И. Г. Режиссура эстрады и массовых представлений / И. Г. Шароев. – М. : Просвещение, 1986. – 463 с.

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА до спеціалізації «Акторська майстерність»

Вступне випробування для здобуття освітнього ступеня «магістр» (на основі освітнього рівня «бакалавр» або освіто-кваліфікаційного рівня «спеціаліст» спеціальності «Сценічне мистецтво») передбачає тестові завдання.

Зміст тестових завдань включає питання з наступних дисциплін: «Історія кіно», «Історія та теорія видовищ і масових свят» та «Акторська майстерність».

Абітурієнтам пропонуються 100 тестових запитань: тест має декілька варіантів рекомендованих відповідей, правильною з яких є одна або декілька варіантів. Критерії оцінювання за 200 бальною шкалою (від 100 до 200 балів).

На виконання тестових завдань абітурієнтам надається **2** години.

Для того, щоб правильно відповісти на всі тестові питання абітурієнт повинен володіти знаннями з теорії, історії і практики театральнo-видовищної галузі, історії вітчизняного та світового кіномистецтва, теоретичних і практичних аспектів акторського мистецтва.

В програмі наведені орієнтовна тематика тестових завдань і список рекомендованої літератури, з якими абітурієнт може ознайомитись в бібліотеках, зокрема в науковій бібліотеці **НАКККІМ** (<http://nakkkim.edu.ua>).

ПРОГРАМА НАВЧАЛЬНИХ ДИСЦИПЛІН

Майстерність актора

Основні напрями в акторській майстерності. Ремесло й акторське дилетантство. Мистецтво переживання й удавання. Теорія епічного театру Б.Брехта. Поняття “ефекту відчуження”. Нова концепція “діалектичного театру”.

Система К.С.Станіславського, як науково-практична основа школи акторської майстерності. Складові системи “Робота актора над собою” та “Робота актора над роллю”. Основні принципи системи: життєва правда, вчення про надзавдання, принцип активності й дії, органічність творчості актора і принцип перевтілення.

Робота актора над собою. Основні прийоми психотехніки і органічної поведінки на сцені.

Елементи органічної дії. Налаштування на дію. Сприйняття й спостережливість. Пам’ять на відчуття. Дія в умовах вимислу. Розвиток артистичної сміливості й безпосередності. Предмет як засіб сценічної дії. Дія з уявним предметом. Одиночні етюди.

Запропоновані обставини – засіб ототожнення актора зі сценічним образом. Запропоновані обставини – реалії художнього вимислу. Запропоновані обставини як поштовх до дії. Три кола запропонованих обставин. Запропоновані обставини та розвиток наскрізної дії. Вправи на запропоновані обставини. Зміна ставлення до предметів, місця дії, факту.

Етюд як головний засіб формування акторської майстерності. Поняття етюду. Сценічний етюд як перший етап формування виконавських умінь і навичок. Етюди музичні та за творами образотворчого мистецтва. Імпровізаційні етюди. Етюди одиночні, парні, групові.

Інсценізація літературного твору. Робота над малими формами драматургії. Елементи сценічного втілення. Робота актора над образом літературного персонажу. Опанування навиків взаємодії на сценічному майданчику. Авторський текст та логіка поведінки дійових осіб в обставинах, створених

автором. “Зерно” образу. Природа почуттів персонажів. Характеристика образу. Сценічне спілкування – основа взаємодії акторів на сцені. Процес взаємодії акторів на сцені. Особливості сценічного спілкування. Взаємодія з партнером. Елементи сценічної взаємодії. Пристосування. Вимоги до сценічного спілкування.

Історія кіно

Науково-технічні та соціально-культурні передумови виникнення кіно. Початковий період розвитку кінематографа Франції. «Люм’єрівська та «Мельєсівська» лінія розвитку. Творче змагання натуралістичної школи та «Фільм Д’Ар». Популярні серії фільмів «Битви життя», «Пригодницькі кіноромани», «Сцени жорстокого життя».

Криза національного фільмовиробництва після Першої Світової війни. Л.Деллюк, його громадська й творча діяльність. Група «Авангард» та її боротьба за нову кіновиразність. Вплив сюрреалізму, дадаїзму, кубізму на творчість провідних майстрів французького кіно (Ж.Дюлак, Ж.Епштейн, Д.Бунюель, Р.Клер ін.). Реалістичні тенденції в кіно Франції кінця 1920-х років.

Піонери кінозйомок в Україні: Й.Тимченко, А.Федецький. Підприємницька діяльність Д.Сахненка. Налагодження вітчизняного фільмовиробництва і прокату. Соціокультурні особливості першого етапу історії української кінематографії (1896 –1917 роки).

Вплив революційних подій 1917-1918 років на кінематографічне життя України. Націоналізація кінопромисловості та кінопрокату. Провідна роль кінохроніки. Агітфільми, художньо-ігрові фільми. Загальна характеристика фільмів виробництва Києва та Одеси в 1919-1920 роки.

Початок творчого шляху О.Довженка. Трилогія шедеврів – «Звенигора», «Арсенал», «Земля».

Історія та теорія видовищ і масових свят

Громадський публічний характер свята, що проводиться в різних масштабах (світу, континенту, держави, адміністративної чи етнографічної одиниці, виробничого чи навчального колективу). Свято – важлива комплексна форма культурно-освітньої діяльності, урочисте ознаменування тих чи інших пам'ятних історичних подій у житті людей.

Поняття “обряд” і сукупність встановлених звичаєм дій людей, пов'язаних суспільними або побутовими традиціями. Традиція як сукупність елементів соціальної й культурної спадщини, що передаються від покоління до покоління в суспільстві впродовж тривалого часу. Звичаєва культура в структурі прадавніх слов'янських свят. Звичаї як сукупність правил поведінки людей, що склались у процесі їхнього співжиття, увійшли в звичку, побут, свідомість. Культ природи та стихій у прадавніх святах. Земля, вода, вогонь як предмети поклоніння давніх слов'ян.

Зародження та розвиток європейських пісенних свят. Особливості влаштування свят пісні в Австрії, Німеччині, Швейцарії. Соціальна діяльність як основа свят співу в країнах Балтії. Масовий характер та особлива урочистість свята моря, традиційних календарних свят Прибалтійських держав (ліго, іонінес, кучос, ін.). Традиційні форми та організаційні засади проведення календарних свят в країнах Скандинавії. Свято святої Бригітти.

Приклади тестових завдань

1. Свято це:

- а) особливе багатогранне суспільне явище, яке відображає життя людини і суспільства в цілому;
- б) вихідні, неробочі дні;
- в) відзначення значних історичних подій та урочистих днів у житті народу.

2. Видовище це:

- а) спеціально організована у часі та просторі публічна демонстрація соціально значущої поведінки;

б) це демонстрація виконавцем не власної, а чужої поведінки;

в) це демонстрація виконавцем не чужої, а власної поведінки.

3. Наука про свято це:

а) етимологія;

б) етнологія;

в) еортологія;

г) ендокринологія;

д) епізоотологія;

е) естезіологія.

4. Які свята влаштовувались на честь богині Афіни?

а) Піфійські ігри;

б) Панафінейські ігри;

в) Істмійські ігри;

д) Дельфійські ігри.

5. Автором світових шедеврів «Аве Марія», «Форель», «Баркарола» є:

а) Франц Шуберт;

б) Людвіг ван Бетховен;

в) Ференц Ліст;

6. До найбільших досягнень польської музики відносять творчість:

а) Фридеріка Шопена;

б) Франца Шуберта;

в) Клода Дебюссі.

7. Перші кіносеанси відбулись у Франції:

а) 20 вересня 1920 року;

б) 1 січня 1861 року;

в) 28 грудня 1895 року.

8. Мистецьким підґрунтям II-ї хвилі Французького кіно авангарду 20-х рр. XX ст. був:

а) дадаїзм;

б) кубізм;

в) символізм;

г) експресіонізм;

д) сюрреалізм.

9. Чарльз Спенсер Чаплін поставив фільми:

- а) Золотий ланцюг;
- б) Золота лихоманка;
- в) Хліб, золото, наган;
- г) Золото Маккени.

ЛІТЕРАТУРА

1. Актер. Персонаж. Роль. Образ : сб. научных трудов. – Л., 1986.
2. Акторська майстерність корифеїв : збірник. – К. : Мистецтво, 1973.
3. Бармак А.А. Художественная атмосфера. Этюды. – М. : ГИТИС, 2004.
4. Блок В. Система Станиславского и проблемы драматургии. – М. : ВТО, 1963.
5. Бояджиев Г.Н. Душа театра. – М. : Мол. гвардия, 1974.
6. Бояджиев Г.Н. От Софокла до Брехта за сорок театральных вечеров. – М. : Просвещение, 1981.
7. Брехт Б. Избранное. – М. : Просвещение, 1990.
8. Брехт Б. Про мистецтво театру : збірка. – К. : Мистецтво – М. : Искусство, 1965.
9. Брук П. Пустое пространство. Секретов нет / пер.с англ. – М. : Артист. Режиссер. Театр, 2003.
10. Бутенко Э. Имитационная теория сценического перевоплощения. – М. : Культ.-просвет. центр “Прикосновение”, 2004
11. Буткевич М. М. К игровому театру : Лирический трактат. – М. : ГИТИС, 2002.
12. Бучма А. З глибини душі. – К. : ДВ ОБМиМЛУ, 1959.
13. Варпаховский Л. Наблюдение, анализ, опит. – М. : Искусство, 1978.
14. Василько В. Фрагменты режиссури. – К. : Мистецтво, 1967.
15. Вахтангов Е. Б. Материалы и статьи. – М. : Искусство, 1984.
16. Верхацький М. Работа актора над образом. – К. : Мистецтво, 1956.
17. Вильсон Гленн. Психология артистической деятельности: Таланты и поклонники / пер. с англ. – М. : Когито-Центр, 2001.
18. Владимиров С.В. Действия в драме. – Л. : Искусство, 1972.
19. Выготский Л.С. К вопросу о психологии творчества актера. Собр. соч. : в 6 т. – М. : 1984. – Т.2.
20. Гиппиус С. Гимнастика чувств. – М-Л. : Просвещение, 1967.
21. Голубовский Б. Г. Наблюдения. Этюд. Образ : учеб. пособие. – М. : ГИТИС, 2001.
22. Голубовский Б. Г. Читайте ремарку! От информации – к образу. – М. : ГИТИС, 2004.
23. Голубовский Б. Г. Шаг в профессию. – М. : ГИТИС, 2002.
24. Горбунова Е. Идеи, конфликты, характеры. – М. : Искусство, 1960.
25. Горчаков Н. Станиславский о работе режиссера с актером. – М. : ВТО. 1958.
26. Грін А.К. Г.Соленик. – К. : Мистецтво, 1963.

27. Гротовский Е. Театр. Ритуал. Перформенс. – Львів : Літопис, 1999.
28. Диагностика и развитие актерской одаренности: сб. научных трудов. – Л., 1986.
29. Довбищенко В.С. Театр. – К. : Мистецтво, 1976.
30. Донченко Н. П. Мистецтво гри. – К. : ДАКККіМ, 1999.
31. Дячук В.В., Барабан Л.І. Український тлумачний словник театральної лексики. – К.: Вид. центр “Просвіта”, 2002.
32. Ершов П.М., Симонов В.П. Темперамент. Характер. Личность. – М. : Искусство, 1984.
33. Завадский Ю.А. Об искусстве театра. – М. : ВТО, 1965.
34. Захава Б.Е. Мастерство актера и режиссера. – М. : Просвещение, 1978.
35. Калашников Ю. Эстетический идеал К.С. Станиславского. – М. : Наука, 1965.
36. Калмановский Е.С. Книга о театральном актере. – Л. : Искусство, 1984.
37. Кісін В. Режисура як мистецтво та професія. – К., 1999.
38. Клюев В. Г. Театрально-эстетические взгляды Брехта. – М. : Наука, 1966.
39. Кнебель М.О. Поэзия педагогики. О действенном анализе пьесы и роли. – М. : ГИТИС, 2005.
40. Коломієць Р.Г. Театр Саксаганського і Карпенка-Карого. – К. : Мистецтво, 1984.
41. Корнієнко Н. Лесь Курбас. Репетиції майбутнього. – К. : Мистецтво, 1989.
42. Кристи Г.В. Воспитание актера школы Станиславского. – М. : Искусство, 1968.
43. Курбас Л. Березіль. – К. : Дніпро, 1988.
44. Курбас Л. Спогади сучасників: збірник. – К. : Мистецтво, 1969.
45. Курбас Л. Філософія театру. – К. : Основи, 2001.
46. Маряненко І. О. Минуле українського театру. – К. : Мистецтво, 1953.
47. Маряненко І.О. Сцена, актори, ролі. – К. : Мистецтво, 1964.
48. Неллі В.А. Про режисуру. – К. : Мистецтво, 1977.
49. Неллі В.А. Робота режисера. – К. : ДВОМ, МЛУ, 1962.
50. Немирович-Данченко В.И. Рождение театра. – М. : Правда, 1989.
51. Немирович-Данченко В.И. Театральное наследие. Статьи . Речи. Беседы. Письма. – М. : Искусство, 1960.
52. Павис П. Словарь театра / пер. с фр.; под ред. Л Баженовой. – М. : ГИТИС, 2003.
53. Поламышев А.М. Мастерство режиссера. Действенный анализ пьесы. – М. : Просвещение, 1982.
54. Поламышев А.М. Событие – основа спектакля. – М. : Искусство, 1977.
55. Про мистецтво режисера: збірник. – К. : Мистецтво, 1948.

56. Про мистецтво театру. Теоретичні роботи видатних митців літератури і театру. – К. : Мистецтво, 1954.
57. Ремез О. Мізансцена – мова режисера. – К. : Мистецтво, 1970.
58. Саксаганський П. Думки про театр. – К. : Мистецтво, 1955.
59. Станіславський і сучасність: збірник статей. – К. : Мистецтво, 1963.
60. Станиславский К.С. Собрание починений: в 8 т. – М. : Искусство 1954-1961.
61. Теоретические основы создания актерского образа. – М. : ГИТИС, 2002.
62. Терещенко М. Кризь лет часу. – К. : Мистецтво, 1974.
63. Терещенко М. Режиссер і театр. – К. : Мистецтво, 1971.
64. Терещенко М. Театральні горизонти. – К. : Мистецтво, 1981.
65. Товстоногов Г.А. Зеркало сцены: в 2 кн. – Л. : Искусство, 1984.
66. Чайковський Д.С. Режисерський задум вистави : навч. посібник. – Ужгород : Ліра, 2002.
67. Чайківський Д.С. Шляхи розвитку режисури як професії. – К. : КЛІК, 1994.
68. Чайківський Д.С. Макарчук Г. Постановочний план вистави. – К. : КЛІК, 1989.
69. Шахматов Л.М. Сценические этюды. – К., 1968.
71. Чехов М. А. Путь актера. Жизнь и встречи. О технике актера. – М., 2001.

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

до спеціалізації «Звукорежисура»

Вступне випробування на освітнього ступеня «магістр» (на основі освітнього рівня «бакалавр» або освітньо-кваліфікаційного рівня «спеціаліст» спеціальності «Сценічне мистецтво») передбачає виконання тестових завдань.

Зміст тестових завдань включає питання з наступних дисциплін: «Звукорежисура», «Музично-інформаційні технології» та «Музично-звукове оформлення театральних дійств».

Абітурієнтам пропонуються 100 тестові запитання; кожен тест має декілька варіантів рекомендованих відповідей, правильною з яких є одна або декілька варіантів. Критерії оцінювання за 200 бальною шкалою (від 100 до 200 балів).

На виконання тестових завдань абітурієнтам надається **2** години.

Для того щоб правильно відповісти на тестові питання абітурієнт повинен володіти фаховими знаннями зі звукорежисури за профілем, теоретичних і практичних аспектів звукорежисури, знаннями з історії та теорії культури і мистецтв, продемонструвати знання з комп'ютерних мистецьких технологій (комп'ютерні програми Nuendo, Adobe Audition, Sound Forge, Sibelius тощо).

В програмі наведені орієнтовна тематика тестових завдань і список рекомендованої літератури, з якими абітурієнт може ознайомитись в бібліотеках, зокрема в науковій бібліотеці НАКККиМ (<http://nakkkim.edu.ua>).

ПРОГРАМА НАВЧАЛЬНИХ ДИСЦИПЛІН

Звукорежисура

Концептуальні основи філософії техніки. Технології у мистецтві і технічні мистецтва. Техніка як фактор смислопородження. Техніка і міф. Введення до медіалогії і теорії комунікації. Медіакультура. Інтерпретація та інтертекстуальність. Введення до некласичної естетики. Дизайн як художня практика.

Звукова та музична культури: концептуальні протиріччя. Феноменологія фонокультури. Масове та елітарне у фонокультурі. Звукорежисер як суб'єкт культури. Знаково-символічна реальність фонокультури.

Музична індустрія як феномен сучасності. Фонографія і медіа-архів. Теорія інтонаційно-звукового середовища. Семіотика звуку. Тембровий простір як структурна модель звукового середовища. Екологія звуку.

Історія становлення професії звукорежисера. Звукорежисура і саунд-дизайн. Звукорежисер як інтерпретатор музичного тексту і дизайнер віртуального звукового простору. Імплицитні та експліцитні дискурсивні практики у музичній індустрії. Свобода творчості звукорежисера.

Сфера професійної компетенції і відповідальності звукорежисера. Специфіка роботи у колективі і професійна етика.

Звукорежисура як комерційна діяльність. Студія звукозапису як мета-інструмент фонографії і головний виробничий об'єкт аудіоіндустрії. Нормативно-правові акти, які регулюють діяльність звукорежисера. Проблеми авторського права у звукорежисурі і суміжних сферах.

Звуковий образ і його структура. «Якість звуку» як об'єкт специфічного дискурсу. Об'єктивні та суб'єктивні критерії оцінки якості фонограм. Методологія аналізу фонограм. Технологічні стандарти звукорежисури. «Саунд» як інтегральна стильова характеристика звукового образу. Індивідуальний стиль звукорежисера. Історичні та регіональні традиції і школи.

«Горизонталь» та «вертикаль» звукової композиції. Віртуальний звуковий простір. Плани вираження змісту. Засоби виразності у творчості звукорежисера. Симуляційний та імітативний естетичні напрями звукорежисури. Технічний детермінізм виражальних засобів звукозапису. Ефекти обробки і трансформації звуку: естетико-технічні кореляції. Семантика тембру у різних музичних стилях. Трансформація і модифікація звукових об'єктів. Аудіовізуальні взаємодії.

Музично-інформаційні технології

Понятійний апарат музично-інформаційних технологій, їх взаємозв'язок з акустикою, математикою, звукозаписом, теорією музики, гармонією, сольфеджіо, основами аранжування і технікою композиційної майстерності. Склад музично-інформаційних технологій. Класифікація музичних програм та їхня коротка характеристика. Практичне застосування програм.

Що таке звук? Характеристики звукової хвилі. Стоячі хвилі і резонанс. Запис звуку – аналоговий і цифровий, моно і стерео, їхні достоїнства та недоліки. Частотні інтервали: декада, октава, терція, цент, півтон. Сила звуку та гучність. Одиниці виміру.

Перекручування звукового сигналу і перешкоди звукового тракту. Фільтрація. Еквалайзери. Звукові ефекти: затримка, відголос (ехо) і мульти-ехо, реверберація, вібрато, ділей, фленжер і фейзер, хорус, дишторн, динамічна компресія. Вплив приміщень на звукові ефекти. Моделювання приміщень засобами інформаційних технологій.

Семплування. Електронна імітація акустичних музичних інструментів. Звукова петля. Звуковий синтез і його методи. Модуляція – амплітудна, частотна, фазова, змішана. Субтрактивний і фрактальний методи звукового синтезу.

MIDI інтерфейс. MIDI комутація пристроїв. MIDI повідомлення і MIDI файли. Типи MIDI повідомлень. MIDI – канали і багато тембровість. Склад MIDI повідомлень. MIDI – секвенції і стандартні MIDI файли. Специфікації MIDI. Набір інструментів General MIDI /GM/. General Standart /GS/.

Розширений стандарт Extended General /XG/. Встановлення звукової карти. Склад звукових карт. ЦАП/АЦП. Синтезатор/Семплер. Блок ефектів. Музичні синтезатори звукових карт. FM-синтез. WT-синтез. Віртуальні синтезатори звукових карт. Роз'єми розширення. Підключення MIDI пристроїв до звукової карти. Класифікація звукових карт. Карти аматорські і професійні.

Музично-звукове оформлення театральньо-видовищних дійств

Прагнення художньої практики до синтезу мистецтв. Ствердження професії режисера. Музика як необхідна складова сценічного образу, дійовий драматургічний компонент вистави. Музика в синтетичних виставах символістського театру. Принципи застосування музики в режисурі К. Станіславського. Відчужувальна роль музики в театрі Б. Брехта, зонги. Використання музики у виставах В. Мейєрхольда. Місце музики у творчості Л. Курбаса.

Композитори, що писали музику для театру.

Музично-звукове оформлення театральньо-видовищних дійств та масових свят 1940–50-х років: загальмованість процесу, музичні штампи. Період від 1960-х років: відродження драматургічно дійової участі музики; застосування звукозаписуючої та звуковідтворюючої апаратури, різних методів створення звукових ефектів, мікрофонної техніки.

Сучасне синтетичне шоу як приклад новітнього музично-сценічного дійства. Образ театральньо-видовищного дійства, його компоненти (образ дії, зоровий образ, звуковий образ). Елементи звукового образу вистави: мова, музика, шуми. Два основні принципи взаємодії звукового образу з іншими компонентами дійства: тотожність (музика відповідає настрою й характеру

образу дії, співзвучна пластично-просторовому вирішенню) та контраст (музика висловлює почуття, протилежні тим, які переживає дійова особа, суперечить сценографії).

Драматургічні функції музики: 1) зовнішньо-зображальна або ілюстративна (найдавніша за часом виникнення); змалювання картин і явищ природи, фантастичної атмосфери, батальних сцен тощо); 2) музика як засіб характеристики (характеристика дійових осіб; місця й часу дії; національна характеристика; соціальна характеристика); 3) музика як засіб розкриття внутрішньої дії (відображення внутрішнього світу людини, її почуттів, переживань, настроїв); 4) музика як засіб вираження надзавдання дійства (виявлення й донесення ідеї, художнього задуму сценічного твору).

Різниця між звуком і шумом. Три складові елементи театральних шумів: тембр, ритм, темп.

Драматургічні функції театральних шумів: 1) ігровий (супроводжує конкретні дії актора на сцені; часто виконується самим актором — «грається» ним, це частина його ролі); 2) сценічний (не виконується актором, але він на нього певним чином реагує; це частина певної мізансцени); 3) фоновий (не виконується актором і він на нього не реагує; створення необхідної сценічної атмосфери, фону).

Приклади тестових завдань

1. Фундатором якого театру був Лесь Курбас?

- А) Перший стаціонарний театр у Києві
- Б) «Березіль»
- В) Новий драматичний театр ім. І.Франка
- Г) Театр при товаристві «Руська бесіда»

2. У який історичний період існувала літургічна драма?

- А) античність

- Б) середньовіччя
- В) відродження
- Г) класицизм

3. Який з цих жанрів був характерним для вітчизняного театру?

- А) літургічна драма
- Б) шкільна драма
- В) мелодрама
- Г) розмовна драма

4. Яку функцію виконує театральна музика, передаючи психологічний стан персонажа?

- А) характеристика героя
- Б) зовнішньо-зображальна функція
- В) вираження внутрішньої дії
- Г) національна характеристика

5. Оберіть назву церковного співу в Київській Русі.

- А) григоріанській хорал
- Б) знаменний розспів
- В) кант
- Г) партесний спів

6. Який із звукових ефектів належить до частотної обробки?

- А) Ревербератор
- Б) Еквалайзер
- В) Компресор
- Г) Енхансер

7. Який звуковий тракт поєднаний правильно?

А) мікрофон → підсилювач → мікшерний пульт → процесор ефектів
→ кросовер → акустичні системи

Б) мікрофон → мікшерний пульт → підсилювач → процесор ефектів → кросовер → акустичні системи

В) мікрофон → мікшерний пульт → процесор ефектів → підсилювач → кросовер → акустичні системи

Г) мікрофон → мікшерний пульт → процесор ефектів → кросовер → підсилювач → акустичні системи

8. Який із пристроїв не належить до динамічної обробки звуку?

- А) Компресор
- Б) Лімітер
- В) Максимайзер
- Г) Депопер

9. Який концертний комплекс застосовується для озвучення відкритих майданчиків?

- А) мобільний
- Б) малий
- В) середній
- Г) великий

10. Яка з комп'ютерних програм не є звуковим редактором?

- А) Cubase
- Б) Nuendo
- В) Altiverb

11. Використовуючи порядкові номери (1, 2, 3, 4), позначте послідовність розміщення матеріалів в «Щитах Бекеші» від стіни до відкритого простору.

- А) Вата _____
- Б) Тканина _____
- В) Повітряна подушка _____

Г) Повітряна зона відбиття

—

12. Що таке MIDI (Musical Instrument Digital Interface)?

- А) набір команд для управління електронними музичними інструментами
- Б) спеціальні звуки для відтворення нот
- В) знаки реєстрації музичної інформації
- Г) формат для комп'ютерного написання музики

13. Яка з комп'ютерних програм не є звуковим редактором?

- А) Cubase
- Б) Nuendo
- В) Altiverb
- Г) ProTools

14. В яких випадках не використовується Аух мікшерного пульта?

- А) для виведення звукової інформації на монітори
- Б) для під'єднання пристроїв звукової обробки до мікшерного пульта
- В) для з'єднання із підсилювачем
- Г) для підключення мікрофонів

РЕКОМЕНДОВАНА ЛІТЕРАТУРА

Звукорежисура

1. Арент В., Райхарт В. Основы техники звукоусиления /Пер. с нем. – М.: Радио и связь, 1984.
2. Багадунов В., Гарбузов Н. Музыкальная акустика. – М.: Гос.муз.издат., 1954.
3. Бондарко Л.В. Звуковой строй современного русского языка. – М.: Просвещение, 1977.
4. Борзенко А., Федоров А. Мультимедиа для всех. – М.: Компьютер Пресс, 1996.
5. Боровский В., Костенко В. Справочник по схемотехнике для радиолюбителя. – К.: Техника, 1987.
6. Бугров В. Основы звукозаписи. – М., 1986.
7. Бугров В. Теория фонограмм. – М.: Искусство, 1984.
8. Ватсон Ф.Р. Архитектурная акустика /Пер. с англ. М.Л.Антопольского, М.А.Исаковича. – М., 1948.
9. Власов Є.О. Музика у виставі: Теорія і практика музично-шумового оформлення вистави: Навч. посібник. – Луцьк: Волинська обл. друкарня, 2001.
10. Гитлиц М.В. Магнитная запись сигналов. – М.: Радио и связь, 1981.
11. Гитлиц М.В., Горон К.Ю. Видеомагнитофоны. – М., 1991.
12. Глухов А.Н. Основы звукового вещания. – М.: Связь, 1987.
13. Грошев С.В. Коцюбинский А.О. Запись компакт-дисков: экспрес-курс. – М., 2001.
14. Грушков Т. Студийная электроакустическая аппаратура специального назначения, выпускаемая фирмой Тесла Электроакустика. – М., 1989.

15. Довідник по техніці магнітного запису /Під ред. О.В.Порицького та Е.Н.Травнікова. – К.: Техніка, 1981.
16. Дрейзен И.Г. Электроакустика и звуковое вещание. – М., 1993.
17. Елкин Е. Звук и изображение. – М.: Связь, 1978.
18. Загуменнов А.П. Компьютерная обработка звука. – М.:ДМК, 1999.
19. Закревский Ю. Звуковой образ в фильме. – М.: Искусство, 1970.
20. Захава Б.Е. Мастерство актера и режиссера. – М.: Просвещение, 1993.
21. Иофе В.К. Электроакустика. – М.: Связьиздат, 1954.
22. Канпор Л.Я. Спутниковое вещание. – М.: Радио,1986.
23. Ковалгин Ю.А. Стерефония. – М.: Радио и связь, 1989.
24. Козюренко Ю.И. Основы звукорежиссуры в театре. – М.: Искусство, 1975.
25. Кубат К. Звукооператор-любитель. – М.: Энергия, 1978.
26. Кудрин И.Г. Рузанов И.В. Техническое оснащение аппаратных звукозаписи и вещания. – М.,1993.
27. Маньковский В.С. Основы звукооператорской работы. – М.: Искусство, 1985.
28. Міллер М. Використання Microsoft Windows 98. – К.-М.-СПб., 1998.
29. Нейман Дж.К. Звуковое оборудование аппаратно-студийного комплекса. – М., 1991.
30. Нисбетт А. Звуковая студия: Сб. ст. – М., 2001.
31. Нисбетт А. Применение микрофонов /Пер. с англ. – М.: Искусство, 1981.

32. Ньюэль Ф. Project-Студии. Маленькие студии для великих записей /Пер. с англ. Oxford Auckland Roston Johannesburg Melbourne New Delhi. //Библиотека журнала “Шоу-Мастер”. – 2000.
33. Оптические дисковые системы. – М.: Радио и связь, 1991.
34. Павловская В.И., Качерович А.Н., Лукьянов А.П. Акустика и электроакустическая аппаратура. – М.: Искусство, 1977.
35. Петелин Ю.В., Петелин Р.В. Аранжировка музыки на РС. – СПб.: ВНУ-Санкт-Петербург, 1999.
36. Петелин Ю.В., Петелин Р.В. Звуковая студия в РС. – СПб., 1998.
37. Петелин Ю.В., Петелин Р.В. Персональный оркестр в персональном компьютере. – СПб.: Полигон, 1997.
38. Петелин Ю.В., Петелин Р.В. Cool Edit Pro 2: Секреты мастерства. – СПб.: Арлит, 2002.
39. Попов В.Э. Озвучиваем открытое пространство. – М., 2000.
40. Рабинер Л., Гоулд Б. Теория применения цифровой обработки сигналов. – М., 2000.
41. Разоринов Г.Н., Свяченный В.Д. Устройство цифровой магнитной записи звука. – М., 1997.
42. Ратман К.О. Звук в театре. – М., 1999.
43. Рождение звукового образа /Сост. Е.М.Авербах. – М.:Искусство, 1985.
44. Рузанов И.В., Никонов А.В. Автоматические регуляторы. – М.,1984.
45. Скибб Л.Дж., Хейфмейстер С., Чеснат А. Оптимізація мультимедіа ПК. – К., 1997.
46. Таршис Н. Музыка спектакля. – Л.: Искусство, 1978.
47. Титце У., Шенк К. Полупроводниковая схемотехника. – М.: Мир, 1982.

48. Трахтенберг Л.С. Мастерство звукооператора. – М.: Искусство, 1972.
49. Фількевич Г.М. Музыка в драматичному театрі. – К., 1998.
50. Фурдуев В.В. Акустические основы вещания. – М., 1981.
51. Фурдуев В. Электроакустика. – М., 1952.
52. Хангельдиева И.Г. Музыка: театр, кино, телевидение. – М.: Сов. композитор, 1991.
53. Хоровиц П., Хилл У. Искусство схемотехники. – М.: Мир, 1984.
54. Шкритек Р. Справочное пособие по звуковой схемотехнике /Пер. с нем. – М.: Мир, 1991.
55. Щербина В.И. Цифровые магнитофоны. – М., 1986.
56. Элкин Е.Г. Звукотехника в телевидении и кино. – М., 1988.
57. Якубовский С., Бараканов Н. Аналоговые и цифровые интегральные микросхемы. – М.: Радио и связь, 1984.

Музично-інформаційні технології

1. Борзенко А., Федоров А. Мультимедиа для всех / А.Борзенко , А.Федоров. – М.: ТОО фирма “Компьютер Пресс”, 1996.– 252с.: ил.
2. Багадуров В., Гарбузов Н. и др. Музыкальная акустика / В. Багадуров, Н. Гарбузов . –М.: Гос.муз.издат., 1954.– 235с.
3. Браун Р. Искусство создания танцевальной музыки на компьютере с примерами на CUBASE / Р. Браун. – М.: Изд. ЭКОМ, 1998. – 448с.: ил.
4. Белунцев В. Как стать Ди-Джеем/В. Белунцев. – М.: ДЕСС КОМ, 2001. – 160с.: ил.
5. Белунцев В. Музыкальные возможности компьютера. Справочник. – СПб.: Издательство “Питер”/ В. Белунцев, 2000. – 432с.: ил.

6. Будилов В. Работаем с Finale 2001/ В. Будилов. – СПб.: Наука и техника, 2001.– 240с.: ил.
7. Грищенко В.И. Козлин В.И. Секреты создания музыки в Reason 5/ В.И. Грищенко, В.И. Козлин.–М.: ДМК Пресс, 2013.– 158с. Ил.
8. Грошев С.В., Коцюбинский А.О. Запись компакт-дисков: Экспресс-курс / Грошев С.В., А.О. Коцюбинский. – М.: ТЕХНОЛОДЖИ-3000, 2001. – 256с.: ил.
9. Козлин В.И. Музыкальный редактор Sibelius. Самоучитель / В.И.Козлин.– М.: ООО "И.Д. Вильямс", 2006.–240с. ил.
10. Козлин В.И. Школа игры на компьютере в нотаторе Sibelius 6 / В.И. Козлин.–М.: ДМК Пресс, 2012.– 352с. ил.

Музично-звукове оформлення театрально-видовищних дійств

1. Грубер Р.И. История музыкальной культуры. Т.1- М.-Л.,1941;Т.2 - М.,1959.
2. Грубер Р.И. Музыкальная культура древнего мира.-Л.,1937.
3. Должанский А.Н. Краткий музыкальный словарь. - 4-е изд. - Л.: Музыка, 1964.
4. История зарубежного искусства: Учебник /ред. М.Т.Кузьминой, Н.Л.Мальцевой. - М.: Изобр.искусство, 1983.
5. История зарубежного театра: В 5 ч. - М.: Просвещение.
6. История зарубежной музыки: Вып. 1-4. - М.: Музыка.
7. История русского искусства в 2-х томах. Учебник /ред. М.М.Мальцевой, И.В.Рязанцева. - М.: Изобр.искусство, 1978.
8. История русской музыки /Келдыш Ю.В., Левашова О.Е.-М.: Музыка,1990.
9. Історія світової культури: Навч. посібник /кер.Л.Т.Левчук.- Київ.: Либідь,1999.

10. Історія української музики / АН УРСР. Ін.-т. мист.-ва, фолькл. та етногр. ім.М.Т.Рильського; Редкол.: М.М.Гордійчук (голова) та ін. - К.: Наук. думка. - Т.1,2,3.: 1987, 1989-1990.
11. Історія української радянської музики: Муз.культ. Рад.України /Л.Б.Архимович та ін. - К.: Муз. Україна, 1990.
12. Києво-Печерський державний історико-культурний заповідник /упор.М.З.Петренко. - К.: Мистецтво, 1982.
13. Конен В.Д. Пути американской музыки. - М.: Сов. композитор, 1977.
14. Корній Л. Історія української музики 2-х частинах. - К.-Х.-Н.-Й., 1996,1998.
15. Красильникова О.В. Історія українського театру ХХ століття. - К.: Либідь, 1999.
16. Культура українського народу. /В.М.Русаківський та ін. - К.: Либідь, 1994.
17. Кун М.А. Легенди і міфи стародавньої Греції. - К.: Рад. школа, 1967.
18. Ливанова Т.Н. История западноевропейской музыки до 1789 года. Т.1,2. - М.: Музыка, 1982, 1983.
19. Марьяненко И. Прошлое украинского театра, М.: Искусство, 1964.
20. Музична естетика Античного світу. - К.,1974.
21. Музична естетика Західноєвропейського Середньовіччя. - К.,1976.
22. Музыкальная энциклопедия в 6-ти томах /ред.Ю.В.Келдыша. - М.: Сов. энциклопедия, 1973-1982.
23. Орлова Е. Лекции по истории русской музыки. - М.: Музыка, 1977.
24. Попова Т.В. Зарубежная музыка 18 и начала 19 века. - М.: Просвещение, 1976.

25. Російське мистецтво /А.В.Заварова, Д.М.Колесникова. - К.: Рад.школа, 1976.
26. Русский драматический театр /ред.Б.Н.Асеева и др.- М.: Просвещение, 1976.
27. Советская музыкальная литература вып.1,2. /ред. М.Пекелиса, М.Риттих, Е.Бокшанина. - М.: Музыка, 1977, 1979.
28. Станиславский К.С. Моя жизнь в искусстве.- М., 1980.
29. Степовик Д.В. Скарби України. - К.: Веселка, 1990.
30. Театральная энциклопедия. - М.: Сов. энциклопедия, 1973-1982.
31. Українська культура: Лекції /за ред.Дмитра Антоновича.- К.: Либідь, 1993.
32. Український живопис. Альбом /Упор.Ю.Беличко. - К.: Мистецтво, 1989.
33. Фролова В.Ф. Русский театр 19 века. - М.: Знание, 1983.

КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ

Знання абітурієнтів, виявлених на тестових завданнях оцінюються від 100 до 200 балів. Кількість балів залежить від кількості правильних відповідей (2 бали за кожен правильну відповідь).

Предметно-екзаменаційна комісія оцінює знання абітурієнта за наступними критеріями:

100 і менше балів (50 і менше правильних відповідей) - оцінка «незадовільно», абітурієнт володіє знаннями на рівні окремих фрагментів, елементарних понять з визначених програмою дисциплін.

101 – 140 балів (від 50 до 70 правильних відповідей) - оцінка «задовільно», абітурієнт володіє знаннями основних положень, висвітлює значну частину теоретичного матеріалу з визначених програмою дисциплін.

141 – 170 балів (від 71 до 85 правильних відповідей) - оцінка «добре», абітурієнт розуміє суть питання, добре орієнтується в матеріалі з визначених програмою дисциплін.

171 - 200 балів (від 86 до 100 правильних відповідей) - оцінка «відмінно», абітурієнт має високий рівень знань теоретичного матеріалу з визначених програмою дисциплін.